

Full diocesa

4 de maig del 2025

p4 – 200 joves participen en el viacrucis de Montserrat per Setmana Santa

p5 – El bisbe dedica una carta pastoral al Sant Crist d'Igualada

A portrait of Pope Francis, smiling and wearing his white papal attire, including a zucchetto and a pectoral cross. The background is a soft, warm-toned gradient.

Papa Francesc
(1936-2025):
pregària des
de l'esperança i
agraïment pel seu
servei a l'Església
universal

«Senyor, vós ho sabeu tot, ja ho sabeu que us estimo»

Diumenge III de Pasqua / Cicle C

Lectura dels Fets dels Apòstols

En aquells dies els apòstols comparegueren davant el sanedrí, i el gran sacerdot començà així el seu interrogatori: «Us vam prohibir severament d'ensenyar res més en el nom de Jesús, però vosaltres heu omplert Jerusalem de les vostres doctrines i voleu fer-nos culpables de la sang d'aquest home.» Pere i els apòstols contestaren: «Obeir Déu és primer que obeir els homes. El Déu dels nostres pares ressuscità Jesús, que vosaltres havíeu mort penjant-lo en un patíbul. La dreta de Déu l'ha enaltit com a Capdavanter i Salvador, per concedir al poble d'Israel la conversió i el perdó dels pecats. Nosaltres en som testimonis, i n'és també testimoni l'Esperit Sant que Déu ha donat a tots els qui l'obeeixen.» Ells prohibiren als apòstols de parlar més en nom de Jesús, i els deixaren anar. Els apòstols es retiraren del tribunal del sanedrí, contents que Déu els considerés dignes de ser maltractats pel nom de Jesús.

(5,27b-32.40b-41)

Salm responsorial

Amb quin goig us exalço, Senyor!

[29]

Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan

Jo, Joan, tot mirant la visió vaig sentir les veus d'una multitud d'àngels que rodejava el tron de Déu, junt amb els vivents i els ancians. Eren milers i miríades de miríades que cridaven: «L'Anyell que ha estat degollat és digne de rebre tot poder, riquesa, saviesa, força, honor, glòria i lloança.» Després vaig sentir totes les criatures que hi ha al cel, a la terra, sota la terra i al mar, totes les que hi ha en aquests llocs, que deien: «Al qui seu al tron i a l'Anyell sigui donada la lloança, l'honor, la glòria i el poder pels segles dels segles.» Els quatre vivents responien: «Amén.» I els ancians es prosternaren adorant.

(5,11-14)

Lectura de l'evangelí segons sant Joan

En aquell temps, Jesús encara s'aparegué als deixebles vora el llac de Tiberíades. L'aparició fou així. Es trobaven plegats Simó Pere, Tomàs el Bessó, Natanael, de Canà de Galilea, els fills de Zebedeu i dos deixebles més. Simó Pere

els digué: «Me'n vaig a pescar.» Els altres li respongueren: «Nosaltres també hi venim.» Sortiren tots i pujaren a la barca, però aquella nit no pescaren res.

Quan ja clarejava, Jesús s'aturà vora l'aigua, però els deixebles no el reconegueren. Ell els digué: «Nois, no teniu res per a menjar?» Li contestaren: «No.» Els digué: «Tireu la xarxa a la dreta de la barca i pescareu.» Ho feren així i ja no la podien treure de tant de peix com hi havia. Llavors aquell deixeble que Jesús estimava diu a Pere: «És el Senyor.» Així que Simó Pere sentí aquestes paraules, es posà la roba que s'havia tret i es llançà a l'aigua. Els altres deixebles, que eren només a uns noranta metres de terra, vingueren amb la barca, estirant la xarxa plena de peix. [...] (21,1-19)

«El Déu dels nostres pares ressuscità Jesús, que vosaltres havíeu mort penjant-lo en un patíbul. La dreta de Déu l'ha enaltit com a Capdavanter i Salvador, per concedir al poble d'Israel la conversió i el perdó dels pecats.

«Ho sabeu tot, sabeu que us estimo»

Andrey Castrillón, prev.

El tercer diumenge de Pasqua ens endinsa en la llum de la resurrecció. L'Evangeli ens retorna als inicis, quan Jesús trobà aquells homes vora l'aigua i els convidà a somiar més enllà de les xarxes. Ara, després de la creu i el desconcert, tornen al mar, però la pesca és feixuga i infructuosa. La nit ha estat llarga, l'esforç, intens, i la barca arriba buida. A la riba, una figura desconeguda els crida.

Jesús parla des de la calma de l'aurora i els suggereix un nou intent. Sense gaire esperança, obeeixen i, de sobte, les xarxes es tornen plenes. L'aigua reflecteix un altre matí, aquell primer dia en què van sentir la seva veu i van deixar-ho tot. El deixeble estimat ho comprèn de seguida: aquell home a la vora del llac és el Senyor.

Les brases de la riba evoquen records de nit i de por. En un foc semblant, Pere va negar-lo tres vegades, i ara, davant el caliu d'un altre foc, Jesús li pregunta tres vegades si l'estima. No hi ha retrets, només la tendresa d'una oportunitat nova. On abans hi havia feblesa, ara hi ha amor. On abans hi havia por, ara hi ha missió. Pere, renovat, és enviat a tenir cura del ramat.

Aquesta escena no és un record del passat. És un ressò que arriba a cada vida. Enmig del cansament i dels esforços que semblen inútils, a la vora de les nostres nits més llargues, hi ha una veu que ens espera. Jesús és aquí, discret i pacient, fent foc amb les nostres derrotes i preparant l'albada d'un nou començament. Feliç qui tingui els ulls oberts per a reconèixer-lo i el cor disposat a deixar-se transformar.

La imatge

Els signes de l'evangelista Joan responen a la qüestió sobre Jesús i el temps de l'Església. La barqueta al mig del llac amb Pere i els altres apòstols; en clarejar, Jesús és a la costa, manant on han de tirar la xarxa i preparant-los i repartint-los l'esmorzar.

Pere quedarà constituït cap de l'Església naixent quan haurà proclamat el seu amor a Jesús i haurà rebut els encàrrecs.

Sant Pere (s. XX).
Catedral de Sant Pere de Vic

Agenda

Lit. hores: Setmana III

5 dilluns

Beat Salvi Huix, bisbe mr.

Ac 6,8-15 / Salm 118 / Jo 6,22-29

6 dimarts

— Sant Pere Nolasc, fund.

— Sant Domènec Savio

Ac 7,51-8,1a / Salm 30 / Jo 6,30-35

7 dimecres

— Sant Benet II, papa

Ac 8,1b-8 / Salm 65 / Jo 6,35-40

8 dijous

El Patrocini de la Benaurada

Mare de Déu

La Mare de Déu del Roser

de Pompeia

Ac 8,26-40 / Salm 65 / Jo 6,44-51

9 divendres

— Santa Lluïsa de Marillac, rel.

Ac 9,1-20 / Salm 116 / Jo 6,52-59

10 dissabte

La Mare de Déu del Diví Pastor

— Sant Joan d'Àvila

— Sant Damià de Veuster, prev.

Ac 9,31-42 / Salm 115 / Jo 6,60-69

11 diumenge IV de Pasqua / Cicle C

Jornada Mundial pregària per les vocacions i per les vocacions nadiues

La Mare de Déu dels Desamparats

— Sant Ponç, bisbe i mr.

— Sant Eudald mr. patró de Ripoll

Ac 13,14.43-52 / Salm 99 / Ap

7,9.14b-17 / Jo 10,27-30

Més de 200 joves al viacrucis de Setmana Santa

Redacció

Com ja és tradició, el Dilluns Sant, la Delegació de Joves del bisbat de Vic va organitzar un viacrucis a Montserrat. Enguany hi van participar uns dos-cents joves i catequistes, el doble que l'any anterior.

Després dels jocs de presentació, es van seguir les catorze estacions del camí de la creu, sortint de la plaça Abat Oliba i acabant a la capella de la Soledat, amb les diferents escultures representatives. Per grups, els joves anaven portant la creu i llegien diferents reflexions, alternant-les amb cants.

Acabat el temps lliure per a dinar, els infants i adolescents es van divertir fent una gimcana, a través de la qual desco-

briren detalls de la història de Montserrat que desconeixien i posaren en pràctica els seus dots artístics. A continuació es va fer una celebració penitencial a l'interior de la basílica, amb l'ajut dels seminaristes i l'equip de músics de la delegació. Els qui ho van desitjar pogueren rebre l'absolució individual. La salutació de rigor a la Moreneta posà fi a una bonica jornada de comunió i convivència.

L'organització destaca aquest any l'augment del nombre de participants. També va ser significativa la varietat de grups que hi participaren, procedents de parròquies d'arreu del bisbat. Va ser doncs una experiència de sinodalitat ben enriquidora.

Crist és el mateix ahir, avui i pels segles

El bisbe Romà escriu la tercera carta pastoral de la història dedicada al Sant Crist d'Igualada

El bisbe Romà ha escrit aquesta carta pastoral, titulada *Crist és el mateix ahir, avui i pels segles*, amb motiu del 435è aniversari del Prodigí de la Suor de Sang del Sant Crist d'Igualada, una imatge estimada i venerada pels fidels des de fa més de quatre segles. Al final de l'ofici solemne del dimarts dia 22 d'abril va fer l'anunci d'aquesta carta pastoral, la tercera dedicada a l'estimada imatge igualadina. El bisbe, que ha presidit gairebé vint vegades la «Pasqua Igualadina», expressa el seu desig de fer memòria agraïda d'aquest llegat espiritual, així com encoratjar els fidels a mantenir viva aquesta devoció.

Recorda que el 20 d'abril de 1590, Divendres Sant, una petita imatge de Crist crucificat, exposada a l'església del Roser, va suar sang i aigua davant els fidels. Aquest fet extraordinari fou interpretat com una mostra palpable de la misericòrdia divina envers el poble.

La carta reflexiona sobre la riquesa simbòlica de la imatge: un Crist serè i majestuós en el moment de l'expiració, amb un lleu somriure que expressa la visió beatífica de Jesús fins i tot en el sofriment. El somriure en la creu és signe de la victòria de l'amor i de la plenitud de la redempció.

El bisbe subratlla la bellesa espiritual de la imatge, que convida a la contemplació i a la trobada amb Crist.

El vincle amb el poble igualadí ha estat constant i profund. Malgrat la pèrdua de la imatge original l'any 1936, la devoció no s'ha interromput. El bisbe rememora figures clau com els bisbes Torras i Bages, que va anomenar Crist «l'Espòs de Sang», i Josep Maria Guix, que en 1990 aprofundí en la creu com a signe de salvació i amor.

El missatge del Sant Crist és viu i actual: Jesús crucificat és el rostre de Déu que busca la trobada amb cada persona; el Crist d'Igualada continua essent signe d'amor, consol i esperança. La devoció no és solament memòria, sinó oportunitat d'evangelització, especialment en un context de canvi d'època i de desafecció religiosa. El bisbe denuncia una «apostasia silenciosa» i convida l'Església a reactivar el primer anunci, amb testimoni i proximitat.

Mons. Romà Casanova defensa la validesa evangelitzadora de la pietat popular, com la processó i els «misereres», que continuen parlant al cor de la gent senzilla. El Sant Crist, símbol d'un Déu que no abandona, és per als igualadins un punt de referència que travessa els segles.

Novetats a Igualada amb motiu del 435è aniversari

Igualada ha celebrat aquesta efemèride amb diverses activitats i novetats. Entre elles, el dia de la festa del Sant Crist es va estrenar una missa per a cor i banda, dedicada a la Imatge igualadina, composta per Concepció Ramió. També s'ha editat per tercera vegada el llibre «El Sant Crist d'Igualada», monografia clàssica sobre la història del prodigi i de la devoció, escrita pel P. Romuald M. Díaz, monjo de Montserrat. És una edició actualitzada fins al dia d'avui. Per últim, els priors del Sant Crist han programat un cicle de conferències que aborda el prodigi des del punt de vista històric, teològic i artístic.

Un Papa per a un món ferit: hospital de campanya, casa comuna i, al centre, la misericòrdia divina

El llegat del pontificat de Francesc (2013-2025)

El papa Francesc, nascut Jorge Mario Bergoglio, va ser elegit el 13 de març del 2013 en el segon dia del conclave, després de la renúncia de Benet XVI. Esdevingué el primer papa americà, el primer jesuïta i el primer a triar el nom de Francesc, inspirant-se en sant Francesc d'Assís. Segons va explicar ell mateix, escollí aquest nom perquè volia una Església pobra i per als pobres, seguint l'exemple del sant d'Assís, símbol d'humilitat, senzillesa i amor pels més desfavorits.

Una Església en sortida

La idea d'«Església en sortida» és central en el pontificat del papa Francesc i està desenvolupada en l'exhortació *Evangelii gaudium* (2013). Amb aquesta expressió, el Sant Pare convida l'Església a ser missionera, a sortir de les pròpies comoditats per anar a les perifèries, tant geogràfi-

ques com existencials, per trobar-se amb els més necessitats. Defensa una comunitat evangelitzadora que no es quedi tancada en estructures rígides, sinó que sigui oberta, acollidora i capaç d'acompanyar amb misericòrdia. Aquesta visió implica una conversió pastoral i una actitud de proximitat, evitant l'autoreferencialitat i prioritant el testimoni d'amor i servei.

L'Església, hospital de campanya

Francesc, en una entrevista concedida a la revista *La Civiltà Cattolica* el setembre del 2013, pocs mesos després de ser elegit, va dir: «Veig l'Església com un hospital de campanya després d'una batalla. El que cal és curar les ferides... I cal començar per les ferides més greus.» Amb aquesta imatge, volia destacar que la missió de l'Església és sortir a trobar les persones ferides —espiritualment, moralment, social-

ment— i oferir-los consol, esperança i acolliment. És una crida a fer una Església més compassiva, propera i misericordiosa, que prioritzi el primer anunci de l'amor de Déu. És una de les metàfores més emblemàtiques del seu pontificat i resumeix molt bé el seu estil pastoral.

«Laudato si'»: la cura de la casa comuna

En l'encíclica *Laudato si'* (2015) el papa Francesc desenvolupa el concepte d'ecologia integral, destacant la interconnexió entre la crisi ambiental, la justícia social i la dignitat humana. Presenta la «cura de la casa comuna» com una responsabilitat compartida, denunciant un model econòmic i de consum que degrada el medi ambient i empobreix els més vulnerables. Proposa un canvi de paradigma que impliqui una conversió ecològica, basada en una relació harmònica amb la natura i un estil de vida més sobri i solidari. Seguint l'esperit de sant Francesc d'Assís, convida a superar una visió utilitarista del món i a promoure una ecologia que integri les dimensions ambiental, social, cultural i espiritual.

Els viatges del pontífex: del Mediterrani convertit en «un cementiri» al «traieu les mans d'Àfrica»

El Sant Pare ha viatgat a moltes nacions d'Europa, Amèrica, Àsia i Àfrica. Tanmateix, no ha vingut al nostre país ni a la seva natal Argentina. Ha presidit les Jornades Mundials de la Joventut de Rio de Janeiro, Cracòvia,

Panamà i Lisboa, i ha participat en diversos encontres internacionals. Els seus viatges han estat acompanyats de missatges potents a la humanitat. Destaquem-ne alguns:

El papa Francesc ha denunciat en diverses ocasions la tragèdia de les migracions al Mediterrani, arribant a dir que s'ha convertit en un «cementiri». Aquesta afirmació està estretament lligada als seus viatges a Lampedusa (2013) i Lesbos (2016), on volgué visibilitzar el drama dels refugiats.

A Lampedusa, el seu primer viatge apostòlic, va pregar per les víctimes dels naufrags i condemnà la «globalització de la indiferència» davant el sofriment dels migrants. A Lesbos va visitar un camp de refugiats amb el patriarca Bartomeu i l'arquebisbe Jerònim, subratllant la necessitat d'una resposta humanitària i solidària. En aquest viatge, tornà a Roma amb dotze refugiats sirians com a gest concret d'acolliment. Aquest compromís amb els migrants ha estat una constant en el seu pontificat, denunciant les polítiques de tancament de fronteres i reclamant una major responsabilitat europea en la protecció de la dignitat humana.

El papa Bergoglio va visitar la frontera entre Mèxic i els Estats Units el 17 de febrer del 2016, durant el seu viatge apostòlic a Mèxic. Un dels moments més simbòlics fou la seva pregària al peu del mur fronterer a Ciudad Juárez, davant la tanca que separa Mèxic d'El Paso, Texas. Així volia visibilitzar el sofriment dels migrants, denunciar la cultura del rebuig i recordar que cada vida humana té una dignitat inviolable. Va ser una crida a l'acollença, la solidaritat i la justícia, i una denúncia contra les fronteres tancades que separen els pobles i els cors.

El viatge del papa Francesc a l'Iraq, del 5 al 8 de març del 2021, va ser històric per diversos motius. Fou el primer papa a visitar aquest país, marcant un gest

de proximitat amb la minoria cristiana, molt castigada per la guerra i la persecució, i promovent el diàleg interreligiós, especialment amb l'islam xiïta.

Un dels moments més simbòlics va ser la seva trobada amb el gran aiatol·là Ali al-Sistani a Najaf, un diàleg clau per a fomentar la convivència entre cristians i musulmans. També visità les ruïnes de Mossul i Qaraqosh, ciutats devastades per l'Estat Islàmic, on pregà per les víctimes i encoratjà els cristians a no perdre l'esperança ni abandonar la seva terra. A la plana d'Ur, lloc d'origen d'Abraham segons la tradició, va fer una crida a la fraternitat entre religions.

El Sant Pare va pronunciar la frase «traieu les mans d'Àfrica» durant el seu viatge a la República Democràtica del Congo el 31 de gener del 2023. Amb aquestes paraules, denunciava l'explotació econòmica, política i social que el continent africà ha patit històricament i que encara perdura avui, especialment a causa de l'extracció de recursos naturals per part de potències estrangeres i grups armats.

En el seu discurs a Kinshasa, va condemnar el neocolonialisme i alertà contra els interessos que fomenten la violència i la pobresa per lucrar-se amb les riqueses del país, com el cobalt i altres minerals estratègics. Feu una crida a la comunitat internacional perquè respecti la dignitat dels africans i promogui un desenvolupament just, i també exhortà la població congoleesa a rebutjar la corrupció i treballar per la pau i la reconciliació.

La misericòrdia al centre de la vida cristiana

Francesc va convocar l'Any Jubilar de la Misericòrdia (2015-2016) amb la intenció de posar la misericòrdia al centre de la vida cristiana i de la missió de l'Església. Amb la butlla *Misericordiae vultus* va convidar els fidels a

redescobrir el rostre misericordiós de Déu i a viure la fe amb perdó, compassió i servei als altres. Pel que fa al sagrament de la penitència, ha insistit en la importància de la confessió com a experiència de trobada amb l'amor de Déu. Ha animat els sacerdots a ser acollidors i acompanyar amb paciència i comprensió, evitant una actitud rigorista que allunyi els fidels. Ha instituït els Missioners de la Misericòrdia, amb facultats especials per a perdonar pecats amb censures, i cada any participava personalment en la iniciativa «24 hores per al Senyor», confessant ell mateix els fidels a la basílica de Sant Pere. Així, ha reforçat la idea que Déu no es cansa mai de perdonar i que l'Església ha de ser un instrument de misericòrdia per a tothom.

El pontífex de la pandèmia

El 27 de març del 2020, en plena pandèmia del COVID-19, el papa Francesc va oferir una benedicció *Urbi et Orbi* extraordinària, un esdeveniment sense precedents. L'acte se celebrà en una plaça de Sant Pere completament buida, sota la pluja i amb un silenci colpidor, simbolitzant el patiment i la incertesa que vivia el món.

Demanà a Déu que sostingués la humanitat en aquell moment de prova i exhortà a deixar de banda la indiferència i l'individualisme.

Un dels moments més emotius va ser l'adoració i benedicció amb el Santíssim Sagrament, en què Francesc, sol davant el món, implorà la fi de la pandèmia i el consol per als malalts i els qui patien. Amb aquest gest, va oferir la indulgència plenària als fidels, reforçant la seva proximitat amb la humanitat enmig d'una crisi global. Aquest acte esdevingué un símbol de l'esperança cristiana i de la necessitat de confiar en Déu enmig de les dificultats.

Memòria, gratitud i pregària per Francesc, papa

Romà Casanova, bisbe de Vic

La mort del sant pare Francesc —encara que sabíem de la seva fragilitat— ens ha sobtat, creant en el nostre cor un dolor profund. La paternitat de qui era «el dolç Crist a la terra» feia néixer en nosaltres el sentiment de filiació; la qual cosa, en el cas del seu traspàs, ens fa sentir orfes d'aquell que ens ha acompanyat i estimat, amb el seu fer de bon pastor i bon mestre.

El seu pontificat ha estat, de cap a cap, una qüestió d'amor

Per això, amb motiu del decés de Francesc, papa, no podem sinó fer memòria agraïda de tot el bé que ha fet a l'Església i al món sencer, així com també hem de pregar pel seu etern descans, a fi que la misericòrdia divina l'aculli en el seu regne. En parlar de misericòrdia no puc deixar de recordar l'Any Sant de la Misericòrdia (2015-2016). En tota l'Església es va viure aquest temps de gràcia com un gran regal del Sant Pare. Certament que el Senyor vessarà abundantment la seva clemència sobre qui l'ha ponderada d'una manera tan gran.

El seu pontificat ha estat marcat per molts accents, assenyaladament fent-se ell, en primera persona, portaveu i defensor dels pobres, dels descartats, dels migrants, cosa ja indicada amb el nom que va escollir com a pontífex: «Francesc». El seu magisteri ens parla de quin ha estat el seu pontificat. En l'exhortació apostòlica *Evangelii gaudium* feia una crida a tota l'Església a centrar-se en el que en ella és essencial: l'evangelització. L'Església existeix per a evangelitzar i tot hi ha d'estar al servei de la seva missió i no pas de l'autopreservació. Tres han estat les seves grans encícliques —l'encíclica és, dins el magisteri ordinari del Papa, la que té el grau de més consideració—, on es reflecteix el que duia en el seu cor de pastor de l'Església universal.

En la *Laudato si'* exposava la importància de la cura de la casa comuna, la creació que Déu ha fet per manifestar la seva glòria i, en aquesta, per a la vida de l'home. Hi exposava el concepte d'«ecologia integral», la qual posa la persona humana, i principalment els pobres, com a centre de tota opció social i ecològica. La *Fratelli tutti* mostra la urgència de fer néixer entre tots els homes la fraternitat universal, més enllà d'ideologies, religions, sistemes polítics i culturals. La seva darrera encíclica, lliurada l'octubre passat, duu per títol *Dilexit nos* i tracta sobre l'amor humà i diví del cor de Jesucrist. En aquest ensenyament es retrata el que hi havia en el cor del Sant Pare: l'amor a Jesucrist, i quina ha estat la missió que ell ha realitzat durant tota la seva existència: «una qüestió d'amor» (núm. 208).

